

om finansloven før, et samarbejde, som vi i øvrigt glædede os over og mente var vældigt godt.

Når nu Det Konservative Folkeparti ikke ville være med, kom den daværende regering altså i en situation, hvor den i en række sager ville komme til at arbejde sammen med venstrefløjen. I virkeligheden kunne vi jo have bragt regeringen i en tvangssituation: Enten skulle den være totalt passiv, eller også skulle den arbejde sammen med venstrefløjen. Vi måtte erkende, at med det, vi havde sagt i sidste valgkamp, det, vi havde sagt i dagligdagen, det, der var CD's grundsynspunkt, ville det samarbejde ikke være muligt, og derfor valgte vi så at forlade regeringen. Men det er mig magtpåliggende at starte med disse positive bemærkninger, for det er jo ud fra dem, vi også vurderer udviklingen senere.

Vi må erkende, at når nu vore veje skiltes, viste det sig altså også, efterhånden som adskillelsen blev mere og mere konkret, at der er områder, hvor Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre på den ene side og CD på den anden side er uenige.

Vi ved, der er problemer omkring bilerne. Vi ved, der er problemer omkring lejeværdien. CD finder stadig væk lejeværdien asocial. CD finder stadig væk, at skatter i Danmark bør bygge på, at de, der har bedst råd til at betale, er dem, der skal betale. Og vi har jo inden for de seneste uger i forbindelse med konkrete eksempler afsløret, hvor skævt lejeværdien virker, hvad alle burde vide. Vi ved også, der er en forskellig vurdering af de grønne afgifter og deres placering i fremtiden. Vi ved også, at vi måske prioriterer belastningen af erhvervslivet, både det såkaldte bøvlg og også f.eks. arbejdsmiljøet, anderledes.

Det er der jo ikke noget ondt i. Jeg er lige ved at sige, det ville da være trist, hvis regeringen, efter at CD havde forladt den, førte samme politik, som mens CD var i den. Det ville faktisk jo så bare fortælle, at vi ikke havde haft nogen indflydelse. Så jeg glæder mig over, at der er sket en ændring i regeringens politik, som vi ikke mener på alle områder har været til det gode, men da viste, at vi havde været der.

CD ønsker mere optimisme, mere gåpåmod og ikke alt for meget hængemuleri i dansk politik. Vi er trætte af den diskussion, der går på, at vi ikke har råd til velfærden, at vi hele tiden skal skære ned, at vi hele tiden skal bremse ting. Vi vil hellere have en diskussion om, hvordan vi

får råd til velfærden, optimisme og gåpåmod i stedet for tilbageholdenhed. Vi vil gerne have en bredere velfærdsdiskussion, det er ikke nok at tage enkeltelementer i sociallovgivning, arbejdsmarkedslovgivning, eller hvad ved jeg, ud og diskutere det; velfærdsdiskussionen er bredere.

Den handler om erhvervspolitik, fordi det, der skaber grundlaget for velfærdsstaten, er et velfungerende erhvervsliv, der kan tjene penge hjem til det danske samfund, så vi får råd til velfærdssamfundet. Det er økonomisk politik, der bygger på stabilitet. Det er en uddannelsespolitik, fordi gode uddannelser er forudsætningen for, at vi kan klare os i den internationale konkurrence og dermed igen skabe grundlaget for velfærden. Og CD har såmænd så sent som i denne uge spillet ud med et debatoplæg til en revidering af folkeskolen. Det håber vi at vi sammen over kan få nogle diskussioner om, nogle udvekslinger af synspunkter og dermed måske også sørge for, at det danske uddannelsessystem fundamentalt ender på et højt internationalt niveau.

Velfærdsdiskussionen handler selvfølgelig også om socialpolitik, men efter CD's opfattelse handler velfærdsdiskussionen altså også om sådan noget som f.eks. kulturpolitik. Vi tror, at når vi taler om et menneskevenligt samfund, skal vi være meget optaget af at huske, at vi risikerer et teknokratisk, koldt, isoleret samfund med computere, skærme, fjernarbejde, og hvad ved jeg, i fremtiden, hvor den menneskelige kontakt forsvinder, hvor man vil sidde langt væk fra sin virksomhed de fleste dage og arbejde og måske så kun i et mindre omfang være sammen med andre mennesker. Her hører kulturpolitikken med, her hører den lokale kulturpolitik med, og derfor kan man ikke have en velfærdsdiskussion uden at have kulturpolitikken med i den bukset, der skal gøre debatten bred.

Optimismen. Vi skal have et samfund, der fungerer. Det må jo være udgangspunktet. Vi ønsker mobilitet i det danske samfund. Vi ønsker sammenhæng i menneskers tilværelse. Det betyder da eksempelvis, at man må erkende, at det er let at være uden i bil i HT-området, og hvis man har et S-tog i baghaven, er det jo meget let at rende rundt og snakke kollektiv transport, men bor man i Nordjylland, Vestjylland, Sønderjylland, eller hvor det måtte være, ved jeg ikke, om trafikministeren vil love regionaltoget eller busser i baghaven, vel ikke med en